

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-230/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Borisa Markovića, članova vijeća, te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja H. n. d.o.o. sa sjedištem u Z., i M. L. iz M., oboje zastupani po I. K., odvjetniku iz M., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatske narodne banke, Z., koju zastupa guverner B. V., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 4. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske klasa: UP/II-008-07/18-01/211, urbroj: 401-01/10-18-4 od 27. travnja 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbijene su žalbe tužitelja izjavljene protiv rješenja Hrvatske narodne banke, Ur.br. 810-VIII-984/R-2018DHR od 21. veljače 2018., kojim je odbijen zahtjev za pristup informacijama u kojem su tražili podatke o tome jesu li ugovorom o kupoprodaji plasmana između E.&S. b. d.d. i B... K. d.o.o. ili po nekoj drugoj osnovi prodani plasmani koji su predmet zahtjeva tužitelja, uz obrazloženje da tražene informacije predstavljaju bankovnu tajnu sukladno članku 156. Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“ 159/13., 19/15., 102/15. – dalje u tekstu: ZOKI) te za iste postoji obveza čuvanja povjerljivih podataka sukladno članku 206. ZOKI-a odnosno članka 53. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“ 75/08., 54/13. – dalje u tekstu: Zakon o HNB-u) te da se na iste može primijeniti Zakon o zaštiti osobnih podataka.

Protiv navedenog rješenja tužitelju su podnijeli tužbu u kojoj ističu da su zatražili pristup informaciji u bilo kojem obliku prihvatljivom za zainteresiranu osobu makar i samom dostavom odgovora da ili ne, nakon provedenog uvida. Ističu da se Hrvatska narodna banka u svom odbijajućem rješenju pozvala na odredbu članka 15. stavka 2. točke 4. i 7. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15. – dalje: ZPPI) utvrdivši da se u ovom slučaju radi o informacijama koje su zaštićene zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (točka 4.), odnosno o informaciji za koju mogu ograničiti pristup informaciji u ostalim

slučajevima utvrđenim zakonom (točka 7.). Zbog tako zauzetog stava zainteresirana osoba Hrvatska narodna banka je provela test razmjernosti javnog interesa kojom je utvrđeno da prevladava interes zaštite tajnosti traženih informacija. Tužitelji smatraju da je stajalište potpuno pogrešno te da i nije bilo potrebe za provođenje testa razmjernosti jer se ovdje ne radi o protuteži tajnosti podataka i javnog interesa već o pravu dužnika, klijenta banke, znati da li je banka prodala njegov dug i kome. Navode da se radi o jednom od temeljnih prava dužnika u slučaju ustupa njegove tražbine, prava na obaviještenost odnosno pravo znati tko je vjerovnik njegove obveze. Ovo temeljno pravo dužnika izrekom je navedeno u članku 82. stavku 5. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.) prema kojoj odredbi za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika ali je ustupitelj dužan obavijestiti dužnika o ustupanju. Dakle, Hrvatska narodna banka prema mišljenju tužitelja štiti povjerljivost podataka koji se izravno odnose na tužitelja i koje su njihovo temeljno pravo, od njih samih. Ističe da dužnici ne samo da nisu obaviješteni već su uskraćeni u dobivanju bilo kakve službene informacije. Navode da su tužitelji sukladno članku 13. stavku 5. Odluke o kupoprodaji plasmana kreditnih institucija („Narodne novine“ 127/2014.) po kojem je prodavatelj dužan obavijestiti Hrvatsku narodnu banku o sklapanju ugovora o kupoprodaji plasmana, te joj u roku od 7 dana dostaviti presliku tog ugovora, obratili Hrvatskoj narodnoj banci radi dostave tražene informacije. Ističe da iako tužitelji to nisu nigdje naveli Hrvatska narodna banka zna da se između tužitelja i E.&S. b. d.d. vode sudski postupci u kojima svaka od strana može iznositi svoja očitovanja i prigovore, a sud je nadležan za donošenje odluke nakon provedenog postupka. Upravo suprotno tome prema mišljenju tužitelja u Hrvatskoj narodnoj banci bi trebali uputiti E.&S. b. da je dužna o svakom prodanom plasmanu obavijestiti dužnika obveze bez kalkuliranja vezanog za primjenu ranije verzije Ovršnog zakona.

Predlažu da se pobijano rješenje poništi, da se odobri tužiteljima dostava informacije, te da se naloži Hrvatskoj narodnoj banci dostava tražene informacije.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe kako pravo na pristup informacijama sukladno članku 8. ZPPI-a pripada svim korisnicima jednako i pod jednakim uvjetima. Upravo zbog navedenog pri rješavanju zahtjeva za pristup informacijama treba uzeti u obzir činjenicu bi li bilo koja treća osoba imala pravo dobiti traženu informaciju. Slijedom navedenog tuženik ističe da je neodlučno pozivanje tužitelja na činjenicu da su isti dužnici, te kao takvi imaju pravo dobiti traženu informaciju jer sukladno članku 18. stavku 4. ZPPI-a korisnik nije dužan navesti razloge zbog kojih traži pristup informaciji, zbog čega isti ne mogu biti odlučni ni prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama.

Navodi da je pravilno postupilo prvostupanjsko tijelo kad je provelo test razmjernosti javnog interesa s obzirom da se na tražene informacije mogu primijeniti zakonska ograničenja. Predlažu da se tužba tužitelja odbije i potvrdi pobijano rješenje.

Zainteresirana osoba Hrvatska narodna banka u odgovoru na tužbu ističe sve što je već navela u osporenom prvostupanjском rješenju, a opreza radi navodi da je rok za podnošenje tužbe 30 dana od dana primitka pobijane odluke. Ističe da su tužitelji zaprimili rješenje Povjerenika dana 14. svibnja 2018., a tužba je zaprimljena na Visokom upravnom sudu 18. lipnja 2018., pa stoga predlažu da se tužba odbaci, odnosno podredno ako je u roku da se odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje: ZUS) odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju na očitovanje.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS-a) Sud je tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim.

Prije svega prema ocjeni ovoga Suda pravno relevantne činjenice za primjenu mjerodavnih odredaba materijalnog prava su nesporno utvrđene, te kako je sporna samo primjena materijalnog prava sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a.

Nadalje neosnovan je prigovor zainteresirane osobe da tužba nije podnesena u roku. Naime, točno je da je tužba zaprimljena na Visokom upravnom sudu dana 18. lipnja 2018. godine, međutim, iz spisa je razvidno da je tužba predana preporučeno pošti u M. dana 13. lipnja 2018., dakle tužba je podnesena u roku od 30 dana. Neosnovan je prigovor zainteresirane osobe da bi tužbu trebalo odbaciti.

U ovom sporu je sporna primjena odredbe članka 25. stavka 5. ZPPI-a. Naime, tužitelj u bitnome smatra da u ovom postupku nije trebalo provoditi test razmjernosti i javnog interesa. Prema ocjeni ovog Suda navodi tužbe nisu osnovani te kako je već to i navedeno u osporenom rješenju pravo na pristup informacijama sukladno članku 8. ZPPI-a pripada svim korisnicima jednako i pod jednakim uvjetima. Upravo zbog navedenog kod rješavanja zahtjeva za pristup informacijama treba uzeti u obzir činjenicu bi li bilo koja treća osoba imala pravo dobiti tražene informacije.

Stoga je i prema ocjeni ovog Suda je neodlučno pozivanje tužitelja na činjenicu da su isti dužnici, te kao takvi imaju pravo dobiti traženu informaciju jer sukladno članku 18. stavku 4. Zakona o pravu na pristup informacijama nisu niti dužni navesti razlog zbog kojeg traže pristup informaciji.

Razlog zbog kojeg traže pristup informaciji nije uopće odlučan prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama.

Prema ocjeni ovog Suda pravilno je postupilo prvostupanjsko tijelo kada je provelo test razmjernosti i javnog interesa s obzirom da se na tražene informacije mogu primijeniti zakonska ograničenja iz članka 206. Zakona o kreditnim institucijama, odnosno Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci. Tuženik je ispitujući pravilnost provedenog testa razmjernosti i javnog interesa sukladno svojim ovlastima iz članka 25. stavak 5. ZPPI-a pravilno ocijenio i obrazložio, u osporenom rješenju, zbog čega za traženu informaciju ne prevladava javni interes već potreba zaštita bankovne tajne. Navedeno obrazloženje ovaj Sud u cijelosti prihvaća.

S obzirom na navedeno Sud je tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a.

U Zagrebu 4. listopada 2018.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.